

เรียนอังกฤษอย่างไร ให้พูดได้

นำเสนอ

- * วิธีเรียนพูดอังกฤษอย่างถูกวิธี และเหมาะกับคนไทยที่สุด
- * เทคนิคการเรียนภาษาอังกฤษที่ทำให้คุณพูดภาษาอังกฤษได้แน่นอน
- * สอนเทคนิคการเรียนรู้วิธีที่จะเรียนรู้ภาษาพูดอย่างถูกวิธี
- * ไม่ต้องท่องประโยคไปพูดเหมือนนกแก้วนกขุนทอง
- * หลักสูตรที่ใช้อบรมให้กับหลายหน่วยงาน ได้ผลแน่นอน

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นเรศ สุรสิทธิ์

B.A. (English) M.A. (English)

Ph.D. (English-Comparative Literature)

เรียนอังกฤษอย่างไร ให้พูดได้

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นเรศ สุรัสวดี

ISBN : 978-974-8097-14-5

พิมพ์ครั้งที่ 1 : กรกฎาคม 2552

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or copied in any form or any means-graphic, electronic, or mechanical, including taping, or information storage and retrieval systems-without written permission of the publisher (Asst. Prof. Dr. Nares Surasith).

จัดจำหน่ายโดย บริษัท ดวงกลมสมัย จำกัด

15/234 ซอยเสือใหญ่อุทิศ ถนนรัชดาภิเษก แขวงจันทน์เกษม เขต

จตุจักร กรุงเทพฯ 10900 โทร. 0-2541-7375,

0-2930-7733 โทรสาร 0-25417377, 0-2930-7733

Email: dktoday@inet.co.th

พิมพ์ที่ : บริษัท พี. เอส. เพรส จำกัด

5,7 หมู่ที่ 6 หมู่บ้านเจ้าพระยา ถนนพุทธมณฑลสาย 3 แขวงศาลา

ธรรมสพน์ เขตทวีวัฒนา กรุงเทพฯ 10170

โทร. 0-28896225-6 โทรสาร 0-2889-6592

คำนำ

หนังสือเล่มนี้เขียนขึ้นเพราะมีหลายองค์กร หน่วยงาน และบุคคล ที่ได้ส่งจดหมายเชิญมายังผู้เขียนเพื่อเชิญเป็นวิทยากรบรรยายด้านการสนทนาภาษาอังกฤษ หลังจากบุคคลในองค์กร และหน่วยงานนั้น ๆ ได้อ่านหนังสือ เทคนิคการฝึกพูดภาษาอังกฤษของผู้เขียน และมีหลายหน่วยงานที่ได้เชิญชาวต่างชาติจากสถาบันภาษาต่าง ๆ ที่อ้างว่าได้ผลร้อยละ ๙๐ ขึ้นมาอบรมแล้ว โดยบางองค์กรมีการอบรมหลายปีแต่ผลที่ได้กลับไม่คุ้มกับเงินที่จ่ายไป ก็ผู้เรียนใช้ภาษาอังกฤษไม่เป็นได้อย่างที่ตั้งเป้าหมายไว้ เพราะผู้สอนมักจะใช้ระบบการสมมติเหตุการณ์และให้ผู้เรียนแต่ละคนแสดงเป็นตัวละครต่าง ๆ ซึ่งประโยคที่ใช้พูดแทบทั้งหมดมีไว้ในหนังสือแล้ว อีกอย่างผู้สอนส่วนมากจะเน้นด้านการออกเสียง ซึ่งการที่ผู้พูดจะออกเสียงได้ถูกต้องก็ต่อเมื่อพูดภาษาอังกฤษได้ก่อน เพราะถ้าออกเสียงได้ก็ไม่แน่ว่าจะพูดภาษาอังกฤษได้ แต่ถ้าพูดภาษาอังกฤษได้ พูดภาษาอังกฤษเป็นก็ย่อมจะพัฒนาด้านการออกเสียงให้ถูกต้องได้โดยไม่ยาก

ด้วยเหตุนี้ผู้เขียนจึงได้ใช้เวลาอันน้อยนิดจากงานบริหาร (ปัจจุบันเป็น คณบดีคณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ และรับบรรยายทั้งหัวข้อด้านภาษาอังกฤษ และการบริหาร ในหลายสถาบัน) เขียนหนังสือเล่มนี้เพื่อประกอบการบรรยายการสนทนาภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้เขียนมั่นใจเป็นอย่างยิ่งว่าจะเป็นประโยชน์อย่างมากต่อผู้เรียน และผู้อ่าน โดยหนังสือเล่มนี้จะแตกต่างจากหนังสือว่าด้วยการสนทนาภาษาอังกฤษทุกเจ้าที่มีอยู่ในเมืองไทย เพราะหนังสือเล่มนี้ประสงค์จะให้ผู้เรียนรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษและนำพื้นฐานภาษาอังกฤษไป

ใช้พูดได้อย่างเป็นธรรมชาติ เพียงท่านได้ศัพท์ที่พูดภาษาอังกฤษได้อย่างเป็นธรรมชาติ ไม่ต้องเสียเงินไปเรียนต่อเมืองนอกเมืองนาก็สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ เพียงแต่ท่านต้องใช้เวลากับการศึกษาและฝึกตามทุกขั้นตอนอย่างใจเย็น (เพราะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ต้องใช้ศัพท์ ดังนั้นศัพท์จึงเป็นปัจจัยที่สำคัญตัวหนึ่งที่จะทำให้ท่านพูดภาษาอังกฤษได้อย่างดี)

ผู้เขียนมั่นใจเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือเล่มนี้จะช่วยให้ท่านสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารโดยเฉพาะด้านการฟัง การพูด ได้อย่างดีเยี่ยม และผู้เขียนต้องขอขอบคุณท่านผู้อ่านทุกท่านที่ให้เกียรติติดตามผลงานด้านวิชาการของผู้เขียนมาด้วยดีตลอดสิบกว่าปีที่ผ่านมา และผู้เขียนขอให้ผู้อ่านมั่นใจว่าหนังสือทุกเล่ม (ดูรายชื่อหนังสือจากปกหลัง) มีวิธีการนำเสนอที่แตกต่างจากนักเขียนท่านอื่น เพราะการเขียนหนังสือทุกเล่มเกิดจากการสอนและประสบการณ์ตรง ซึ่งผู้เขียนได้ทดลองได้ผลสำเร็จมากก่อนแล้วทั้งสิ้น ดังนั้นผู้เขียนจึงมั่นใจว่าหนังสือเล่มนี้ (และเล่มอื่น ๆ ของผู้เขียน) จะเป็นส่วนหนึ่งในความสำเร็จของท่านผู้เรียน ผู้อ่านตามการอ่านและการฝึกฝนของท่านแน่นอน

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นเรศ สุรสิทธิ์

กรกฎาคม 2552

สารบัญ

		หน้า
	คำนำ	
	สารบัญ	
บทที่ 1	Introduction	10
	เรียนภาษาอังกฤษเท่าไรก็พูดไม่ได้สักที	12
	เรียนภาษาอังกฤษสี่ทักษะ	18
	อย่าบ้าโฆษณา อย่าบ้าฝรั่ง	23
บทที่ 2	Parts of Speech	27
	ส่วนประกอบของประโยค	27
	Parts of Speech	29
บทที่ 3	Greeting (การทักทาย)	52
	การตอบคำทักทาย	56
	การกล่าวลา ก่อนจากกัน	63
	การแนะนำตัว	72
	ศัพท์ที่ควรทราบประจำบท	75
	แบบฝึกหัดประจำบท	79
บทที่ 4	เทคนิคการพูดโดยใช้ Tense	80
	เรียนพูดโดยใช้ Present Simple	82
	โครงสร้าง Present Simple Tense	82
	กริยาของ Present Simple Tense	92

	แบบฝึกหัดที่ 1	102
	PREPOSITION	103
	เทคนิคการเรียนรู้พจนานุกรมภาษาอังกฤษ	104
	ชนิดของประโยคคำถาม	106
	วิธีแต่งประโยคคำถาม	108
	การสร้างประโยคปฏิเสธ	120
	การสร้างประโยคคำถาม Wh-Questions	125
	ขั้นตอนการถามคำถาม Wh-Questions	130
	ขั้นตอนการฝึกถามคำถาม Wh	132
	ความหมายและคำถาม Wh-Questions	136
	ทบทวนโครงสร้าง	152
	การตอบคำถาม Wh-Questions	152
	แบบฝึกหัด	154
บทที่ 5	เรียนรู้โดยใช้ Present Continuous Tense	156
	ขั้นตอนการเรียนรู้โดยใช้ Present Continuous	156
	โครงสร้าง Present Continuous ประโยคบอกเล่า	156
	ขั้นตอนการฝึกพูด	164
	การสร้างประโยคคำถาม	166
	ขั้นตอนการสร้างประโยคคำถาม	166
	การตอบคำถาม	177
	การตอบคำถาม Wh-Questions	180
	แบบฝึกหัดประจำบทที่ 5	183

บทที่ 6	เรียนพูดโดยใช้ Past Simple Tense	185
	Past Simple Tense และการใช้	185
	ขั้นตอนการเรียนพูดโดยใช้ Past Simple	188
	ขั้นตอนการฝึกพูด	195
	ตัวอย่างการเล่าเหตุการณ์ในอดีต	196
	ขั้นตอนการพูดเพื่อถามคำถาม	205
	การตอบคำถามด้วย Yes/ No	208
	การสร้างประโยคปฏิเสธ	211
	การสร้างประโยคคำถาม Wh-Questions	217
	ขั้นตอนการถามคำถาม Information	217
	ขั้นตอนการฝึกถามคำถาม Wh-	218
	การตอบคำถาม	224
	การตอบคำถาม Wh-Questions	227
	ประโยคคำถามที่น่ารู้	228
	แบบฝึกหัดประจำบทที่ 6	233
บทที่ 7	เรียนพูดโดยใช้ Future Simple Tense	235
	ขั้นตอนการเรียนพูดโดยใช้ Future Simple	238
	ขั้นตอนการฝึกพูด	239
	การสร้างประโยคคำถาม	241
	ขั้นตอนการสร้างประโยคถามคำถาม	242
	การตอบคำถาม	249
	การตอบคำถาม Wh-Questions	252

	ประโยคคำถามที่น่ารู้	254
	แบบฝึกหัดประจำบทที่ 7	257
บทที่ 8	REQUESTS/ INVITATION/ OFFERS	258
	REQUESTS	258
	INVITATIONS	263
	OFFERS	264
	คำถามด้านอื่น ๆ	268
APPENDIX 1	การเติม s, และ es	273
APPENDIX 2	PRONUNCIATION (การออกเสียง)	276
	การออกเสียง	277
APPENDIX 3	SPELLING (การสะกดคำ)	281
APPENDIX 4	ศัพท์เกี่ยวกับหน่วยงานราชการ	285
	เฉลยแบบฝึกหัด	319

บทที่ 1

INTRODUCTION (บทนำ)

หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือลำดับที่สามสิบสามของผู้เขียน ซึ่ง 32 เล่มก่อนหน้านี้ได้รับการตอบรับอย่างดีมา ๆ จากผู้อ่านทั่วประเทศ ตลอดสิบกว่าปีที่ผ่านมา โดยหนังสือของผู้เขียนจะเกี่ยวกับไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษ การแปลภาษาอังกฤษเป็นไทย การสมัครงาน การสัมภาษณ์งาน การเขียนจดหมายธุรกิจและจดหมายส่วนตัว รวมถึงหนังสือเกี่ยวกับการสอบ TOEIC เช่น พิชิต TOEIC ด้วยเทคนิคง่ายๆ, หลักสูตรย่อ TOEIC, พิชิตข้อสอบ ERROR, พิชิตข้อสอบ Sentence Completion เป็นต้น หนังสือทุกเล่มเรียบเรียงและอธิบายเหมือนกับการสอนในชั้นเรียนซึ่งเป็นงานหลักของผู้เขียน โดยใช้ประสบการณ์ในการสอนตั้งแต่ตอนเรียนอยู่ระดับปริญญาตรี จนถึงปัจจุบัน ในทักษะภาษาทั้งสี่ทักษะคือ ฟัง พูด อ่าน เขียน นั้น ผู้เขียนเองมีความชอบและถนัดในทักษะการพูดมากที่สุด และด้วยเหตุที่เป็นคนชอบการพูด ในสมัยที่เรียนอยู่ในระดับปริญญาตรีนั้นได้ร่วมกับเพื่อนๆ ก่อตั้งชมรมภาษาอังกฤษ (English Club) และได้รับเลือกตั้งให้เป็นประธานชมรมภาษาอังกฤษหลายสมัยจนจบการศึกษาในระดับปริญญาตรี กิจกรรมของชมรมคือการไปเชิญฝรั่งที่มาเที่ยวในประเทศไทยตามสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ เช่น วัดพระแก้ว วัดอรุณ วัดโพธิ์ เป็นต้น มาพูด บรรยาย แลกเปลี่ยนประสบการณ์กับสมาชิกของชมรมทุกสัปดาห์ ทำ

ให้ได้รับประสบการณ์จากฝรั่งมากและมีเพื่อนชาวต่างชาติโดยเฉพาะจาก อังกฤษและอเมริกาที่สนิทกันเป็นจำนวนมาก

หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือด้านการฝึกพูดภาษาอังกฤษแบบที่ ถูกต้องที่สุด เพราะ 1) ผู้เขียนได้เขียนจากประสบการณ์การเรียนการสอน โดยตรง ซึ่งการสอนแบบนี้ทำให้ผู้เรียนเข้าใจง่าย และพูดภาษาอังกฤษได้ แน่นนอน พิสูจน์แล้วว่าสิบปี 2) ใช้หลักไวยากรณ์เป็นแม่บทหรือเป็น โครงสร้างในการฝึกพูด (ไม่ใช่ให้ผู้เรียนท่องประโยคไปพูดเหมือน นกแก้วนกขุนทอง) ทำให้ผู้เรียนรู้ลักษณะคำศัพท์ ตำแหน่งคำศัพท์ เพียงรู้ ศัพท์ก็สามารถนำมาพูดได้เลย 3) ผู้เขียนได้ใช้วิธีการสอนแบบนี้ในการ อบรมให้กับหลายองค์กร ได้ผลเป็นอย่างดี 4) หนังสือที่ผู้เขียนพิมพ์ ออกจำหน่ายทุกเล่มขายดีติดตลาดกว่าสิบปี เพราะเขียนมาจาก ประสบการณ์ตรง 5) ผู้เขียนเองใช้ภาษาอังกฤษทั้งฟัง พูด อ่าน เขียน ได้ อย่างดีเยี่ยม ทั้งหมดนี้คือคำยืนยันว่า วิธีการเรียนภาษาอังกฤษตามที่เสนอ ในหนังสือเล่มนี้เป็นวิธีที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้ง่ายๆ และใช้ได้จริง เพราะผู้เขียนจะเริ่มสอนจากโครงสร้างที่ใช้พูดภาษาอังกฤษเช่น **Parts of Speech** ซึ่งเป็นเนื้อหาหลักที่ผู้เรียนต้องรู้ เพราะเป็นลักษณะและตำแหน่ง ของคำศัพท์ และโปรดเข้าใจตรงนี้เลยว่า ภาษาไทยกับภาษาอังกฤษมี ลักษณะการวางคำศัพท์ไม่เหมือนกัน เช่นคนไทยบอกว่า หนังสือราคาแพง เล่มหนึ่ง (book expensive an) ภาษาอังกฤษเรียกว่า เล่มหนึ่งราคาแพง หนังสือ (an expensive book) ซึ่งจะเห็นว่าการใช้ภาษาอังกฤษกับภาษาไทย แทบจะคนละเรื่องกัน และขอถามท่านผู้อ่านว่ามีคนที่เขียนตำราที่คนที่เข้าใจความต่างอย่างนี้ ไม่ต้องพูดเลยว่าจะมีฝรั่งเข้าใจระบบอย่างนี้หรือไม่ ที่

ยกตัวอย่างมาให้ดู เพราะเราคนไทยเวลาไปเรียนภาษาที่สองหรือสาม สมองเราถูกครอบงำด้วยโครงสร้างภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่ (native language) แล้ว ดังนั้นจึงเป็นไปได้ยากที่ผู้เรียนจะเก่งภาษาอังกฤษโดยไม่เข้าใจโครงสร้างทั้งสองภาษา แต่ก็ต้องโทษคนไทยด้วยกันเองที่มักง่าย อยากได้ง่ายๆ ไม่อยากเรียน จึงเปิดช่องทางให้คนกลุ่มหนึ่งฉวยโอกาสแต่ง ตำราประเภทนกแก้วนกขุนทอง ให้พี่น้องทั้งหลายท่องจำเป็นสถานการณ์ ต่างๆ ซึ่งไม่ทราบเหมือนกันว่าเวลานำไปพูดจะต้องพูดเฉพาะที่ท่องไป เท่านั้นหรือไม่ ถ้าคู่สนทนาพูดนอกเหนือจากนั้นจะทำอย่างไร ที่สำคัญคือ จะพัฒนาไปสู่การพูดแบบเป็นระบบและถูกต้องเป็นธรรมชาติอย่างไร

ส่วนเนื้อหาที่สองที่ต้องเรียนคือ **Tenses** ที่ต้องเรียน Tenses เพราะเป็นส่วนสำคัญของการใช้ตามสถานการณ์ เพราะ Tenses จะบอกว่าเหตุการณ์ กำลังเกิดขึ้นในขณะที่พูด เกิดและจบแล้วหรือจะเกิดในอนาคต แต่ผู้เรียน ไม่ต้องห่วงครับ เพราะผู้เขียนจะนำเฉพาะ Tenses ที่สำคัญๆ เพียง 4 Tenses เท่านั้นมาให้เรียน เพื่อนำไปสู่การพูด อีกส่วนหนึ่งที่เป็นส่วนสำคัญคือ Vocabulary นั่นก็คือศัพท์ ทฤษฎีการเรียนรู้ของผู้เขียนคือแค่ได้ศัพท์ก็พูด ได้อย่างไม่รู้จบ ดังนั้นท่านต้องได้ศัพท์ถ้าอยากพูดเก่ง หนังสือเล่มนี้จึง เป็นคำตอบสำหรับทุกท่านที่ต้องการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารอย่าง ถูกต้อง ถูกระบบและครบวงจร

เรียนภาษาอังกฤษเท่าไรก็พูดไม่ได้สักที

เคยมีครั้งหนึ่งขณะที่เรียนอยู่ระดับมัธยม ตัวผู้เขียนเองเริ่มอยาก พูดภาษาอังกฤษให้ได้ หลายๆ ท่านแนะนำให้ไปซื้อหนังสือภาษาอังกฤษที่ แบ่งเป็นชั่วโมงๆ ซึ่งผู้เขียนก็ได้ทำตามแต่ปัญหาเกิดกับตัวเองคือการ

สนทนากับฝรั่งนั้น เราสามารถพูดได้ตามที่ท่องไปเท่านั้น นอกนั้นเราพูดไม่ได้ และพอฝรั่งตอบมาเรากลับได้ตอบไม่ได้ ที่สำคัญคือเวลาฝรั่งถามเราไม่รู้เลยว่าเขาถามอะไรเพราะประโยคที่เขาถามนั้นไม่ตรงกับประโยคที่เราท่องไว้ ผู้เขียนได้ทำการเรียนโดยวิธีนี้อยู่นี่ไม่ต่ำกว่าสองปี แต่สุดท้ายก็รู้ว่าวิธีนี้มีข้อจำกัดมากเกินไป เพราะไม่มีใครสามารถท่องประโยคภาษาอังกฤษทั้งหมดที่มีอยู่ในโลกได้ แค่ท่องศัพท์ก็จะตายแล้ว แม้ท่องได้เราก็มไม่สามารถนำมาผูกประโยค แต่งเป็นประโยคถามตอบเพื่อการสนทนาได้ เพราะเราไม่รู้วาคำไหนคือคำนาม คำไหนคือคำกริยา คำไหนคือคำคุณศัพท์ เป็นต้น และไม่รู้วาคำศัพท์นี้ควรวางตรงไหนเวลานำมาพูด ส่วนมากเรามักจะนำภาษาอังกฤษมาแต่งแบบไทยๆ คือเรียงลำดับไปเรื่อยๆ ซึ่งเป็นวิธีที่ผิดอย่างมาก ด้วยเหตุนี้ผู้เขียนจึงสรุปกับตัวเองว่าวิธีนี้ไม่เหมาะกับตัวเอง เพราะมีข้อจำกัดมาก ไม่สามารถแต่งประโยคได้หลากหลายตามที่ต้องการ การเรียนวิธีนี้เป็นการเรียนแบบไม่มีหลักการ เป็นการเรียนแบบนกแก้วนกขุนทอง เพราะต้องการพูดภาษาอังกฤษให้ได้ภายในวันเดียว เหมือนคนที่อยากกรวยภายในวันเดียวเลยต้องซื้อหอย

เมื่อเข้าเรียนในระดับปริญญาตรี ทำให้ได้อ่านตำราภาษาอังกฤษมากขึ้น ได้ได้ตอบกับครูอาจารย์ที่เป็นชาวต่างชาติ ซึ่งบรรยายเป็นภาษาอังกฤษ ทำให้เกิดปัญหากับผู้เขียนอีก คือเวลาอาจารย์บรรยายเราฟังไม่ทัน ที่ฟังไม่ทันเพราะเรามัวแต่แปลตามประโยคที่อาจารย์บรรยาย ถ้าคิดศัพท์ใดก็จะคิดเกี่ยวกับศัพท์นั้น ในขณะที่คิดหาความหมายของศัพท์นั้นอาจารย์ก็บรรยายไปเรื่อย ๆ เป็นประโยคหรือสองประโยคแล้วทำให้ไม่สามารถฟังคำบรรยายเข้าใจได้ ยิ่งทำให้ตัวเองมองตัวเองว่าวิธีที่เรียนพูด

โดยการท่องจำแต่ละประโยคมาพูดนั้นไม่เหมาะกับตัวเอง ซึ่งอาจจะไม่
เหมาะกับนักศึกษาไทยด้วยก็ได้

สิ่งที่ผู้เขียนตั้งคำถามให้กับตัวเองในขณะนั้นคือ เวลาฝรั่งพูดเขา
แปลเป็นภาษาอะไรก่อนหรือแปลก่อนแปลเป็นภาษาอังกฤษ? ที่ถามอย่างนี้
เพราะขณะนั้นเวลาเราจะพูดอะไรก็จะพยายามนึกถึงภาษาไทยก่อน แล้วจะ
นึกถึงประโยคภาษาอังกฤษที่ท่องไว้ และเวลาฟังฝรั่งพูดเราก็จะแปลตาม
ซึ่งเท่ากับเราทำงานสองอย่างในเวลาเดียวกัน พอหวนกลับมาคิดถึงตัวเรา
เองที่ใช้ภาษาไทยก็นึกเอาเองว่า เวลาเราพูดภาษาไทย เราแต่งประโยคเป็น
ภาษาอะไรก่อนหรือแปลก่อนที่จะแต่งประโยคภาษาไทยออกมา ไม่ว่าจะ
เป็นการอธิบายแนวคิดเรา การถามคำถาม การตอบคำถาม เราต่างไม่ได้
แต่งเป็นภาษาอะไรก่อนทั้งนั้น จึงถามตัวเองว่า ทำไมเราเข้าใจ ทำไมพูดได้
และสามารถพูดได้ดีด้วย จึงให้คำตอบกับตัวเองว่า ฝรั่งเวลาเขาพูด
ภาษาอังกฤษเขาคงไม่ได้แต่งเป็นภาษาอื่นเหมือนกัน แต่พูดภาษาเขา
ออกมาเป็นประโยคเลยเหมือนเราพูดภาษาไทย เวลาฟังก็จะเป็น
เช่นเดียวกับเวลาเราฟังภาษาไทย ดังนั้นคำตอบตอนนี้ที่ผู้เขียนมีให้กับ
ตัวเองคือ เวลาเราพูดเราต้องทำเหมือนฝรั่ง หรือเหมือนเราพูดภาษาไทย แต่
คำถามคือ จะทำอย่างไร (วิธีการ) การฟังก็เช่นกัน ผู้เขียนเจอปัญหากับ
ตัวเองคือฟังแล้วแปลไม่ทัน เมื่อแปลไม่ทันก็ทำให้ฟังไม่เข้าใจ เมื่อฟังไม่
เข้าใจก็ท้อ ข้อคิดที่ผู้เขียนคิดได้คือเวลาฝรั่งฟังภาษาของเขา เขาต้องแปล
เป็นภาษาอะไรก่อนหรือแปล คำตอบคือ ไม่ ซึ่งเหมือนกับเวลาเราฟัง ไม่ว่าจะ
จะฟังการบรรยาย ฟังคู่สนทนาของเราพูด เราไม่เคยแปลเป็นอีกภาษาหนึ่ง
เลย เช่นคนที่มาจากภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ หรือภาคใต้ เวลา

ฟังคนพูดภาษาไทย เราที่มาจากทุกภาคต่างก็มีภาษาท้องถิ่นของตัวเองเป็นภาษาที่หนึ่งคือเป็นภาษาแม่ แต่ว่าเรากลับไม่เคยแปลภาษาไทยเป็นภาษาท้องถิ่นของเราอีกเลย ถามว่าเพราะอะไรเราจึงสามารถเข้าใจได้ คำถามของผู้เขียนที่มีกับตัวเองคือ จะทำอย่างไรจึงจะเอาตัวเองไปนั่งอยู่ในตำแหน่งของฝรั่งได้ หรือนั่งอยู่ใกล้เขามากที่สุดได้ หมายถึง ฟัง พูด เป็นภาษาอังกฤษเลย โดยไม่ต้องแปลเป็นไทย

พูดมาถึงตรงนี้ ผู้อ่านคงทราบของตัวเองมีปัญหาอย่างที่คุณเขียนเจอมาตอนเรียนอยู่ระดับปริญญาตรีหรือเปล่า ถ้าเหมือนกันมีทางแก้ครับ ด้วยการที่คุณเขียนอยากเห็นคนไทยพูดภาษาอังกฤษได้มากขึ้นและถูกต้อง โดยไม่ต้องเสียค่าส่งลูกไปเรียนเมืองนอกเมืองนาเสียเงินไปมากมาย บางรายได้ภาษาพูดอย่างเดียวกลับมาส่วนภาษาเขียนและภาษาอ่านนั้นแทบไม่รู้เรื่อง ความจริงแล้วรัฐบาลไทยทุกรัฐบาลต่างก็สนับสนุนการท่องเที่ยวทั้งนั้น และแต่ละปีมีฝรั่งมาเที่ยวเมืองไทยหลายแสนคน ดังนั้นเราจึงควรหาประโยชน์จากนักท่องเที่ยวเหล่านั้นให้ได้ ไม่ใช่จะเอาแต่เงินเราควรมองที่ความรู้และประสบการณ์ที่เขาจะนำมาให้เรา และสิ่งที่เราควรทำคือการอธิบายศิลปวัฒนธรรมไทยให้เขาทราบด้วย ไม่ใช่จะรับเอาวัฒนธรรมเขาแบบไม่ลืมหูลืมตา

กลับมาเข้าเรื่องปัญหาการพูด การฟัง ตามที่กล่าวไว้ข้างต้นอีกที หลังจากได้ข้อสรุปตามที่กล่าวข้างต้นแล้ว ผู้เขียนก็คิดว่า เราต้องฝึกพูดโดยไม่ต้องแปลเป็นภาษาไทย แต่การฝึกด้วยวิธีนี้ต้องอาศัยโครงสร้างของภาษาที่ดี ถ้ามีแต่ศัพท์ภาษาอังกฤษในหัว มันแทบเป็นไปไม่ได้เลยสำหรับนักศึกษาต่างชาติที่จะไม่แต่งประโยคเป็นภาษาตัวเองหรือภาษาไทยก่อนๆ

แปลเป็นภาษาอังกฤษ (บางครั้งฝรั่งคอยฟังเราอธิบายจนเบื่อเพราะเรานึกประโยคไม่ออก) เมื่อนึกถึงว่าเวลาพูดเรากลัวอะไรมากที่สุด ในเวลานั้นสิ่งที่ผู้เขียนกลัวมากในเวลาพูด หรือจะพูดคือกลัวพูดผิดไวยากรณ์ ถัดมาคือกลัวออกเสียงไม่ถูก แต่สำหรับการออกเสียงไม่ถูกเป็นเรื่องรอง เพราะถ้าพูดไม่ได้ก็ยอมออกเสียงไม่ได้ ดังนั้นไวยากรณ์ หรือโครงสร้างซึ่งเป็นหลักของการพูดจึงเป็นเรื่องใหญ่กว่า ด้วยเหตุนี้ผู้เขียนจึงเริ่มเรียนภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาอังกฤษจริง ๆ นั่นคือไวยากรณ์ หรือโครงสร้างภาษา ความจริงแล้วโครงสร้างภาษาหรือไวยากรณ์นั้นมันเรื่องใหญ่ มันมีเยอะแต่หลังจากศึกษาอย่างจริงจัง ก็ทำให้ผู้เขียนเกิดความเข้าใจ และหาทางออกให้กับตัวเองได้ว่า หัวใจสำคัญของการฟังการพูดภาษาอังกฤษคือ **Tenses** จากนั้นผู้เขียนก็นำ **Tenses** มาใช้ฝึกการพูด การเขียน การอ่าน จึงทำให้ผู้เขียนมีวันนี้ ทั้ง ๆ ที่เมื่อก่อนเป็นคนไม่ชอบภาษาอังกฤษ ชอบและเก่งวิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ มากกว่า

สิ่งที่อยากบอกผู้อ่านว่าทำไมไวยากรณ์ โดยเฉพาะ **Tenses** มีความสำคัญและเป็นสูตรสำเร็จให้ผู้เขียนใช้ในการศึกษาเล่าเรียน ใช้ในการสอนภาษาอังกฤษ รวมถึงการแต่งตำราภาษาอังกฤษจนถึงทุกวันนี้ เพราะ **Tenses** เป็นโครงสร้างหลักของภาษาอังกฤษ ที่สำคัญคือ **Tenses** ที่นำมาใช้สำหรับการพูดนั้นไม่จำเป็นต้องมากมายแค่ 4 **Tenses** ก็ทำให้เก่งการพูดภาษาอังกฤษได้แล้ว แต่เมื่อพูดถึง **Tenses** ก็ต้องพูดถึง **Parts of Speech** ด้วยเพราะ **Parts of Speech** แปลว่า ส่วนประกอบของคำพูด หรือส่วนประกอบของประโยคหรือวลีเพื่อใช้พูด อ่าน เขียน ดังนั้นถ้าอยากพูดภาษาอังกฤษให้ได้ดีจำเป็นต้องเรียน **Parts of Speech** เพราะนี่คือการสร้าง

ฐานที่มั่นคง ให้กับผู้เรียนภาษา เมื่อฐานแน่นแล้ว การพูด การเขียน การอ่าน รวมถึงการฟังย่อมพัฒนาได้เร็วและถูกต้องด้วย การเรียนพื้นฐานเหล่านี้ผู้เขียนจะนำเฉพาะส่วนที่จำเป็นเท่านั้นมาอธิบาย ให้เหมาะกับความประสงค์ที่อยากพูดภาษาอังกฤษอย่างรวดเร็วของผู้เรียน

เมื่อเราเรียนส่วนประกอบของคำพูดเข้าใจ คือเข้าใจว่ามันทำหน้าที่อะไรได้บ้าง เช่น **Noun** (คำนาม) **Pronoun** (คำสรรพนาม) **Adjective** (คำคุณศัพท์) **Verb** (คำกริยา) **Adverb** (คำกริยาวิเศษณ์) เป็นต้น เมื่อเข้าใจลักษณะของคำเหล่านี้แล้ว เวลาพูดก็ให้นำคำศัพท์เหล่านี้วางลงใน **Tenses** ให้ถูกที่ถูกทางเท่านั้น นั่นหมายความว่าผู้พูดได้ศัพท์มากเท่าไรยิ่งพูดได้หลากหลายมากเท่านั้น การจำเพียงสี่ **Tenses** เพื่อใช้เป็นโครงสร้างสำหรับการนำศัพท์ที่จำได้มาวางลงในประโยคให้ถูกกาลถูกเวลา สามารถทำให้ผู้ฝึกเกิดความชำนาญ ซึ่งวิธีการหรือขั้นตอนต่าง ๆ เหล่านี้จะอธิบายพร้อมยกตัวอย่างเป็นบทๆ ไป เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน ส่วนการที่จะพูดโดยไม่แต่งเป็นภาษาไทยต้องใช้เวลาและการฝึกฝน หลังจากที่เราเรียน **Parts of Speech** เข้าใจแล้ว ผู้เรียนจะได้เรียนการฝึกการนำคำต่าง ๆ จาก **Parts of Speech** ไปเติมลงใน **Tenses** ที่จะนำมาใช้ฝึกพูด การฝึกพูดจะเริ่มจากง่าย ไปหายาก จากการแต่งประโยคเดี่ยว ๆ ไปสู่การนำประโยคเดี่ยว ๆ นั้นมารวมกันเป็น **Passages** พร้อมการฝึกนี้ผู้เรียนต้องพยายามนึกถึงคำภาษาอังกฤษเป็นภาษาอังกฤษ เช่น

table นึกถึงรูปร่างของมัน อย่าแปลตามหลังว่า โต๊ะ

chair นึกถึงรูปร่างของมัน อย่าแปลตามหลังว่า เก้าอี้

money ให้เข้าใจโดยธรรมชาติของมันโดยไม่ต้องแปล ว่าเงิน
เป็นต้น

ศัพท์อื่น ๆ หลายแสนคำก็พยายามนึกโดยวิธีนี้ ไม่ใช่พูดอังกฤษที่
แปลเป็นไทยที จะทำให้ติดนิสัยเวลาพูดจะต้องแปลก่อน เวลาฟังต้องแปล
ตาม ทำให้เสียเวลาและไม่ถูกวิธีสำหรับการเรียนภาษา อย่างไรก็ตามอย่า
เพิ่งคัดค้านในขณะนี้ให้ลองทำอย่างเอาจริงตามวิธีที่แนะนำก่อนคุณจะรู้ว่า
มันได้ผลหรือไม่ ตอนนี้ขอให้เปิดใจกว้างด้วย

เรียนภาษาอังกฤษสี่ทักษะ

การเรียนภาษาอังกฤษที่จะให้ได้ผลดีต้องเรียนให้ครบทั้งสี่ทักษะ
นั่นคือ ทักษะด้านการฟัง (Listening) ทักษะด้านการพูด (Speaking) ทักษะ
ด้านการอ่าน (Reading) และทักษะด้านการเขียน (Writing) ถ้าถามว่าทำ
อย่างไรจึงจะทำให้การเรียนสี่ทักษะได้ครบถ้วน โดยผู้อ่านสามารถเริ่มจาก
ทักษะการอ่านก่อน เพราะทักษะการอ่านจะทำให้ท่านได้ศัพท์ภาษาอังกฤษ
มาไว้ใช้ในการพูด หลายท่านนิยมท่องจำศัพท์ แต่สำหรับผู้เขียนแล้ว เมื่อ
อ่านหนังสือเล่มใดก็ตาม โดยเฉพาะหนังสือพิมพ์ Bangkok Post ถ้าศัพท์ใด
ก็ตามที่ไม่รู้ความหมายก็จะจดคำศัพท์นั้นไว้ในสมุดพกเล่มเล็ก ๆ เพื่อเก็บ
ไว้อ่าน วิธีการจดคำศัพท์ที่ผู้เขียนทำคือ

ศัพท์	คำอ่านตามหลักภาษา	ความหมาย
compare	ค็อมแพ	v. เปรียบเทียบ
introduce	อินโทรดิวส์	v. แนะนำ
occupation	ออกคิวเพชั่น	n. อาชีพ

information	อินฟอร์เมชัน	n. ข้อมูลข่าวสาร
clarify	แคละรีไฟ	v. ทำให้กระจ่าง
spell	สเปล	v. สกค
consign	เคนไซน์	vt. ส่งให้, ส่งไป
stress	สเตรส	n. ความเครียด, v. เน้นเสียง
condition	เคนดิชัน	n. เงื่อนไข
incite	อินไซท์	vt. ยุ, เร้าใจ
normal	นอมอล	adj. ปกติ
practice	แพรคทิส	v. ฝึก n. การฝึก
vehicle	เวียเคิล	n. ยานพาหนะ, ล้อ
imminent	อิมิเน็นท์	adj. ใกล้, จวนเจ็
remedy	เรมิดี	vt., n. ยียวยาย, แก้โรค
inert	อีนิต	adj. เฉื่อย
guess	เกส	v. เดา
choose	ชูส	v. เลือก
culture	คัลเชอร์	n. วัฒนธรรม
aggravate	แอกเรอะเวท	vt. ทำให้หนักขึ้น
queer	ควีเยร์	adj. แปลก
adjourn	เออะเจิน	vi, vt. เลือนไป
negligent	เนคลิเจนท์	adj. ละเลย, ทอดทิ้ง
fantastic	แฟนทาสติก	adj. เยี่ยม

foster	ฟอสเตอร์	v. ได้รับอุปถัมภ์มาแต่เด็ก
relevant	เรเลอะเวนท์	adj. ตรงปัญหา, สัมพันธ์กัน
subtract	เซบแทรคท์	v. ลบ, วิถีลบ, หัก
except	อิกเซพท์	prep. ยกเว้น
decide	ดีไซด์	v. ตัดสินใจ
inhalation	อินเออะเลชั่น	n. สูด, ดูด, อัด
mend	เมนด	v. ซ่อม, แก้ไข
amid	เออะมิด	prep. ท่ามกลาง
help	เฮลพ์	v. ช่วยเหลือ
annex	เออะเนคส์	n. ขั๊อบแนบท้าย, ใบบแนบท้าย
cemetery	เซเมอะทรี	n. ป่าช้าฝังศพ
austerity	ออสเทรีตี้	n. อดออม, ไม่ยืมยืม, เคร่ง
bolster	โบลสเตอร์	n,vt. เบาะ, หมอน
liberalism	ลิเบอะรัลลิซึ่ม	n. ลัทธิเสรีนิยม
stabilize	สเตบิไลซ์	vi,vt. มั่นคง, เทียง
bid	บีด	v. ประมูล
intervene	อินเทอะวิน	vi . เข้าแทรก
department	ดีพาร์ทเม้น	n. แผนก

เมื่อเริ่มจดคำศัพท์ เราต้องทำพร้อมกับการอ่านคำศัพท์ เช่นวันนี้
 เราอ่านหนังสือพิมพ์หรือเอกสารที่ใช้ในการทำงานเราติดอยู่หลายศัพท์
 เมื่อเราเปิดพจนานุกรม เราก็ถือโอกาสจดคำศัพท์นั้น ๆ พร้อมความหมาย

ไว้ในสมุดบันทึกของเรา ในวันถัดไปก่อนที่จะเริ่มทำงานก็ให้ถือโอกาสอ่านศัพท์ที่จดไว้เมื่อวานสักหนึ่งรอบ และเมื่อเราเริ่มทำงานในวันนั้น ถ้าศัพท์ไหนไม่ได้เราก็นำมาจดต่อไว้ในสมุดบันทึกเราเช่นที่ทำในวันแรก ส่วนในวันถัดไปก่อนเริ่มทำงานก็ให้เราเริ่มอ่านตั้งแต่คำแรกเลย (ซึ่งเป็นการอ่านรอบที่สองของศัพท์ที่เราจดในวันแรก ส่วนศัพท์ที่เราจดในวันที่สองเราก็ได้อ่านเป็นรอบแรก และคิดง่ายๆ ว่าถ้าครบหนึ่งปีเราจะได้อ่านศัพท์ที่เราจดวันแรกก็รอบ แล้วมีเหตุผลอะไรที่เราจะจำศัพท์เหล่านั้นไม่ได้) ตอนนี้เราก็ได้ทักษะการอ่าน แม้เราจะยังไม่เข้าใจเนื้อหาที่อ่านได้ทั้งหมดก็ตาม แต่เราก็ได้ศัพท์ไว้ใช้งานมากมาย

จากนั้นเราก็เรียนรู้วิธีการพูดจากหนังสือเล่มนี้ เมื่อเราเรียนรู้วิธีการพูดเราก็ต้องนำไปพูด ไม่ใช่เรียนแล้วทิ้ง คนส่วนมาก (หลายล้านคน) ที่อ้างว่าไม่มีที่ฝึกพูด ไม่มีฝรั่งในสำนักงาน หรือมีฝรั่งในสำนักงานแต่พูดไทยได้แล้ว (เพราะนิสิตคนไทยชอบสอนให้เขาพูดไทย) แล้วถ้าไม่มีฝรั่งหรือชาวต่างชาติในสำนักงานเราจะทำอย่างไร (ถ้าท่านทำงานร่วมกับชาวต่างชาติอยู่แล้วท่านสามารถพิสูจน์ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่เรียนในหนังสือเล่มนี้ได้เลย) ถ้าไม่มีชาวต่างชาติในสำนักงานท่านต้องฝึกพูดกับตนเอง ฝึกออกเสียง ฝึกแต่งประโยคจากง่าย ๆ ไปหายาก ถามว่าถ้าทำอย่างนี้แล้วจะได้อะไร สิ่งที่ท่านจะได้คือ 1) เป็นการฝึกพูดจากการปฏิบัติ 2) ได้ใช้คำศัพท์ที่เรารู้และทำให้ไม่ลืมศัพท์ 3) เมื่อมีโอกาสได้พูดกับชาวต่างชาติทำให้เราไม่อาย 4) ช่วยในการพัฒนาทักษะด้านการพูด และเมื่อไรก็ตามที่ท่านมีโอกาสพบปะกับชาวต่างชาติ เช่นตามวัดวาอาราม (temple) ต่าง ๆ ตามสถานที่ท่องเที่ยว (tourist place) เป็นต้นท่านต้องพูด

กับเขาทันที ถ้าชาวต่างชาติคนนั้นดูดี มีมารยาท ให้ขอเบอร์โทรศัพท์ไว้ เพื่อโทรติดต่อพูดคุย ฝึกภาษาอังกฤษของเรา หรือขอ e-mail address เพื่อนำไปสู่การฝึกการเขียนซึ่งเป็นทักษะที่สำคัญอีกทักษะหนึ่งต่อไป

ถึงตอนนี้เราได้เรียนทักษะการอ่าน ทักษะการพูด ทักษะการเขียน ไปพร้อม ๆ กัน ส่วนปัญหาที่ผู้เขียนโดนลูกศิษย์ถามบ่อย ๆ คือแล้วจะรู้ได้อย่างไรว่าสิ่งที่เราพูด เราเขียนนั้นถูกต้อง ถ้าไม่มีผู้ตรวจให้ ผู้เขียนขอยืนยันว่าการพูดที่ดี การเขียนที่ดีเพื่อการสื่อสาร (communication) ดังนั้นท่านไม่ต้องกลัวผิด คนที่ไม่ผิดเลยคือคนไม่พูดไม่เขียนเท่านั้น ให้ท่านสังเกตว่าคู่สนทนาของท่านเข้าใจที่ท่านพูดหรือไม่ ถ้าเขาเข้าใจแสดงว่าภาษาอังกฤษเราใช้ได้ ถ้าเขาไม่เข้าใจที่เราพูดจะมีปัญหาจากเสียงที่เราพูดคือผู้พูดออกเสียงไม่ถูกต้อง (ในส่วนการออกเสียงต้องอาศัยประสบการณ์ในการพูดกับชาวต่างชาติบ่อย ๆ เพราะแต่ละชาติออกเสียงไม่ค่อยเหมือนกัน) หรือไม่ก็ใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง แต่เหนือสิ่งอื่นใดท่านต้องท่องไว้เสมอว่า English needs practicing. (ภาษาอังกฤษต้องการการฝึกฝน)

ทักษะสุดท้ายที่ท่านต้องฝึกคือการฟัง ทักษะการฟังเป็นทักษะที่ยากที่สุด ไม่มีสอนด้วย เพราะทักษะนี้ต้องอาศัยประสบการณ์ ผู้เขียนขอแนะวิธีเรียนการฟังดังนี้ 1) ดูหนัง ฟังเพลง soundtrack บ่อย ๆ 2) ฟังข่าวภาคค่ำที่เป็นภาษาอังกฤษบ่อย ๆ หรือทุกวัน 3) พูดภาษาอังกฤษกับเพื่อนร่วมงานที่พูดภาษาอังกฤษได้ดี หรือกับชาวต่างชาติที่พูดภาษาอังกฤษได้ดี บ่อย ๆ เพราะการพูดจะทำการคู่กับการฟัง ข้อเสนอเหล่านี้จะช่วยทำให้ท่านพูดและฟังภาษาอังกฤษได้ดีเยี่ยมแม้ไม่เคยไปศึกษาต่อในต่างประเทศก็ตาม

อย่าบ้าโฆษณา อย่าบ้าฝรั่ง

นักศึกษา ผู้ปกครองหลายๆ ท่านรวมถึงหน่วยงานต่าง ๆ ล้วนคิดว่า จะเรียนภาษาอังกฤษให้เก่งต้องเรียนกับฝรั่ง แต่ร้อยทั้งร้อยเมื่อเรียนจบ คอร์สแล้วได้เพียงคำทักทาย กับการถามตอบพื้น ๆ ที่เป็นเช่นนั้นเพราะฝรั่งไม่รู้โครงสร้างภาษาไทย เวลาสอนนิยมนำผู้เรียนว่าตาม ทำได้แค่ให้ผู้เรียนพูดตามเป็นประโยคๆ เท่านั้น พร้อมกับบอกว่าคำนี้ต้องออกเสียงอย่างนี้ คำนั้นต้องออกเสียงอย่างนั้น แต่ไม่ได้สอนว่าจะพูดภาษาอังกฤษได้อย่างไร ซึ่งสุดท้ายเป็นการสอนการออกเสียง หลายหน่วยงานจ้างฝรั่งจากศูนย์ภาษาหรือจากสถาบันสอนภาษามาสอน แต่ครูสอนชาวต่างชาติ หรือครูฝรั่งแทบทั้งหมดสอนโดยให้ผู้เรียนทำกิจกรรมถามตอบตามสถานการณ์ เมื่อเรียนจบแล้วยังตอบตัวเองไม่ได้เลยว่าตัวเองได้อะไรบ้าง เก่งอะไรขึ้นมาบ้าง เมื่อฝรั่งจากไปเหลืออะไรให้เราบ้างนอกจากหนังสือเรียน และเทปที่ผู้เรียนไม่เคยหยิบมาเปิดอีกเลย การสอนแบบนี้พอทำให้ผู้เรียนทักทายได้บ้าง แต่จะเอาสาระอะไรไม่ได้ เพราะไม่ทำให้พูดภาษาอังกฤษได้อย่างเป็นธรรมชาติและไม่สามารถนำเสนอผลงานเป็นภาษาอังกฤษได้

ผู้เรียนหลายท่านบ้าตามกระแส พอมีหนังสือที่ลงโฆษณาโปรโมทกันหนักๆ ว่าสามารถทำให้เก่งภาษาอังกฤษได้ ก็ไปซื้อมาจนทำให้หนังสือของอาจารย์คนนั้น ๆ ขายดิบขายดี แต่พอเอามาอ่าน (อ่านทุกเล่ม และอ่านหลายรอบ) หนังสือที่คนเห่อกันนักกันหนาเล่มนั้น ไม่ได้เสนอวิธีฝึกพูดภาษาอังกฤษแม้แต่คนเดียว ร้ายกว่านั้นคือการนำปัญหาของ

นักศึกษามาเล่าทั้งเล่ม ชำร่วยนำคำศัพท์หรือสำนวนมาพูดให้ฟัง ถามว่าในชีวิตประจำวันในการติดต่อกัน การประชุม สัมมนา เป็นต้น สำนวนเหล่านั้นจำเป็นต้องใช้หรือเปล่า ในเมื่อการแต่งประโยคเบื้องต้นยังไม่สามารถแต่งได้ อีกอย่างเน้นการออกเสียง โดยยกคำศัพท์หรือสำนวนมาออกเสียงให้ฟังแล้วให้ว่าตาม ปัญหาคือผู้เรียนแม้จะออกเสียงได้ขนาดไหนก็ตามถ้าคุณแต่งประโยคไม่เป็นก็อย่าหวังเลยว่าจะใช้ภาษาอังกฤษได้ดีและถูกต้อง พูดอย่างนี้ไม่ได้หมายความว่า การออกเสียงไม่สำคัญ ความจริงสำคัญแต่สำคัญน้อยกว่าการแต่งประโยคภาษาอังกฤษ การออกเสียงจำเป็นต้องฝึกด้วยแต่ไม่ใช่ยกขึ้นมาเป็นอันดับแรกสุด มีฝรั่งที่คนที่มาเรียนภาษาไทย หรือแม้แต่อยู่ประเทศไทยหลายปี สามารถพูดภาษาไทยได้และออกเสียงภาษาไทยได้เหมือนคนไทยจริง ๆ เกือบทั้งหมดของฝรั่งที่พูดภาษาไทยได้เสียงเหน่อทั้งนั้น ดังนั้นจึงไม่ใช่เรื่องที่ต้องกังวลใจถ้าจะมีใครพูดฝรั่งออกสำเนียงของชาติตัวเอง ผมยกตัวอย่างคนอินเดีย คนฟิลิปปินส์ คนพม่า คนจากประเทศแถบแอฟริกา เป็นต้น ต่างก็พูดภาษาอังกฤษได้ดีคือใช้ภาษาอังกฤษได้ถูกต้องแต่เป็นแบบฉบับของตัวเอง ที่เป็นเช่นนั้นเพราะภาษาถิ่นของแต่ละคนจะมีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาที่สองหรือสาม ยกเว้นคนที่เริ่มฝึกภาษาที่สองหรือสามตั้งแต่อายุยังน้อยจะทำได้เหมือนเจ้าของภาษามากกว่ามาเรียนตอนอายุมาก ผู้เรียนภาษาอังกฤษตอนอายุมากคือเลยยี่สิบปีไปแล้วไม่ต้องกังวลใจ คุณสามารถเรียนรู้และใช้ภาษาอังกฤษได้ดีมากเช่นกัน แต่เสียงอาจถูกครอบงำโดยภาษาที่หนึ่งของตนเองซึ่งก็ไม่ใช่ปัญหาใหญ่ เพราะฝรั่งพูดเหน่อเรายังเข้าใจ ความจริงภาษาคือเครื่องมือสื่อสารระหว่างบุคคลสองคน หรือจะก็คนที่ตามให้สามารถ

สื่อสารคือเข้าใจเนื้อความที่ต้องการสื่อสารนั้นได้ตรงตามความต้องการ ก็ น่าจะเพียงพอ ที่พูดเช่นนี้ไม่ได้หมายความว่าเสียงไม่สำคัญ การที่จะ สื่อสารได้ถูกต้องเข้าใจตรงกัน เสียงมีส่วนสำคัญ แต่การเรียนรู้พูด ภาษาอังกฤษไม่จำเป็นต้องเริ่มต้นหรือเน้นที่เสียงเพียงอย่างเดียว

ผู้เขียนเองเรียนพูดภาษาอังกฤษจากฝรั่ง (ความจริงเป็นการฝึกพูด ฟัง ไม่ใช่สอนวิธีพูดโดยตรง) แต่ไม่เคยจ่ายเงินค่าเรียนแม้แต่นิดเดียว เพราะฝรั่งที่มาสอนให้ในส่วนหนึ่งเป็นนักท่องเที่ยว ซึ่งท่านเหล่านี้คือใจที่ มีคนแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ สถานที่พัก ที่อยู่ที่กินรวมถึง ศิลปวัฒนธรรมประจำชาติของไทยให้ทราบ เขาจึงเต็มใจที่จะนั่งคุยด้วยกับ เรา ฝรั่งอีกกลุ่มหนึ่งคือพวกเขาอยากให้เราเปลี่ยนศาสนาจากศาสนาพุทธเป็น ศาสนาของเขา หน้าที่ของเขาคือสอนเราโดยใช้คำสอนของศาสนาของเขา มาสอนเป็นหลัก หน้าที่ของเราคือศึกษาเอาความรู้ด้านภาษาอังกฤษให้มากที่สุด ส่วนการเปลี่ยนศาสนาเป็นเรื่องใหญ่ของชีวิต เป็นหลักการของชีวิต คำสอนของศาสนาเราเรายังศึกษาไม่ครบเลย อย่าพูดถึงการปฏิบัติเลย แม้ ศีลห้าเรายังปฏิบัติไม่ค่อยได้เลย ถ้าปฏิบัติได้ครบตามที่ศาสนาเราสอนไว้ แล้ว ไม่คิดที่จะเปลี่ยน แต่นี่คนผิดคือเราเองเพราะปฏิบัติไม่ได้หรือได้ไม่ ครบ แล้วทำไมต้องเปลี่ยนไปนับถือศาสนาที่เราได้เรียนไม่กี่ปีและแทบไม่ รู้คำสอนและประวัติความเป็นมาด้วย มีเพื่อนฝรั่งของผมหลายคนเปลี่ยน มานับถือศาสนาพุทธ เช่นอาจารย์ Mr. Dale, คุณ Robert Bushill, คุณ Sonia Gordon เป็นต้น บางคนยอมบวชพระก็มี เพราะฝรั่งเขาเอาจริงจะนับ ถืออะไรเขาใช้เวลาในการพิสูจน์อย่างจริงจัง แต่มีคนกลุ่มหนึ่งที่คิดว่า อยากพูดภาษาอังกฤษได้ต้องเปลี่ยนศาสนา ความจริงแล้วคนละเรื่องกันคน

ที่คิดเช่นนี้คือพวกคนไม่มีความคิด ไม่สง่างาม และไม่มีความรู้ในเรื่องศาสนาของตัวเอง เมื่อเข้าไปไม่ถึงศาสนาก็เหมือนกับหลักปักชำโคลน ความจริงแล้วหนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือเรียนพูดภาษาอังกฤษ แต่ที่โยงเข้าเรื่องศาสนาเพราะตัวผู้เขียนเองได้เห็นชาวต่างชาติจำนวนมากที่เรียกตัวเองว่าครูสอนภาษาอังกฤษ แต่เบื้องหลังเป็นนักสอนศาสนาและใช้คนไทยกลุ่มหนึ่งเป็นเครื่องมือเพื่อให้บรรลุเป้าหมายของศาสนาตัวเอง การเรียนภาษาอังกฤษเหตุผลหนึ่งก็เพื่อรู้ทันเขา (คนต่างชาติ) เพื่อปกป้องประเทศชาติ (ชาติไทย) พระศาสนา (ศาสนาพุทธ) พระมหากษัตริย์ (พระมหากษัตริย์ไทยทุกพระองค์) แต่โปรดเข้าใจว่าฝรั่งที่ดีก็มีมากมาย ฝรั่งที่รักคนไทย รักเมืองไทย และที่สำคัญคือรักวัฒนธรรมไทย ฝรั่งเหล่านี้ควรที่เราจะมอบความเป็นเพื่อนที่ดีให้

จากที่กล่าวมาทั้งหมดนั้น ปัจจัยสำคัญที่สุดประการหนึ่งสำหรับการเรียนพูดภาษาอังกฤษ นอกเหนือจากวิธีการฝึกพูดที่ดี คือตัวผู้เรียนเอง ถ้าผู้เรียนขยันฝึก ขยันทำความเข้าใจ ขยันอ่าน ขยันพูด ขยันเขียน ขยันหาจุดอ่อนตัวเองเพื่อหาทางแก้ไข และพัฒนาให้ดีเท่าเทียมหรือใกล้เคียงเจ้าของภาษาให้มากที่สุด ผู้เรียนคนนั้นย่อมประสบความสำเร็จตามที่หวังไว้นั่นเอง

หนังสือเล่มนี้ได้เสนอวิธีการฝึกพูดที่ถูกต้องตามหลักภาษา การใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน การสร้างประโยคบอกเล่า ประโยคคำถาม และการตอบปฏิเสธ ด้วยวิธีที่ง่ายและถูกต้องตามหลักภาษาเพื่อแก้ปัญหาของคนไทยที่ว่า เรียนภาษาอังกฤษแต่เลืกจนโต ยังพูดภาษาอังกฤษไม่ได้สักที